

Alles is zoals het zou moeten zijn: kerstfeelgood middenin de zomer

Barbara Sloesen en Jelle de Jong zoenend in de sneeuw, we kunnen het zien in de zomer.

De bioscoopzalen mogen nog niet vol, maar de liefhebbers krijgen met *Alles is zoals het zou moeten zijn* toch een grote Nederlandse film aangeboden.

„De vader ligt op Suus, as we speak, het trauma van mijn bevalling eruit te rampetampen.”

Kadoenk, was getekend: Iris. We zitten met deze misschien wel filmzin van het jaar nog maar in het begin van *Alles is zoals het zou moeten zijn*, door de cast liefkozend ‘Alles is’ genoemd. De titel, naar het gelijknamige boek van Daphne Deckers uit 2012, werd als een potentiële najaarshit gezien of een kerstkraker zo je wilt. Door het coronavirus is alles echter anders, zo ook de filmwereld. [Dutch FilmWorks](#) dacht en vond: we plezieren de Nederlandse bioscoopgangers er nu al mee.

Vanaf vandaag draait *Alles is zoals het zou moeten zijn* in de bioscoop. Een groots moment voor hoofdrolspeelster Barbara Sloesen (32). We kennen haar als Anna Brandt uit *Goede Tijden Slechte Tijden*, uit *Mannenharten 2*, *Rokjesdag* en *Zwaar Verliefd!*. Nu staat zij voor het eerst alleen op een filmposter. Met drank en een baby.

Interview in het huis uit de film

Metro spreekt Barbara Sloesen en Jelle de Jong (33), een van Sloesens belangrijke tegenspelers. We zijn als het ware vanuit Amsterdam achter elkaar aan gereden naar Haarlem, maar dat is niet voor niets. We zitten namelijk in het (kast van een) huis waarin de meeste scènes zijn gedraaid en wat geldt als woning van tv-redacteur Iris (Sloesen). Iris blijft alleen met een baby achter, wentelt zichzelf in zelfmedelijden en alcohol en verder dreigt haar hele leven te mislukken.

BARBARA
SLOESEN

SANNE
LANGELAAR

JULIA
AKKERMANS

JAN
KOOIJMAN

ALLES IS

ZOALS HET ZOU MOETEN ZIJN

Naar het boek van
Daphne Deckers

Barbara's belangrijkste filmposter tot nu toe.

De reden: Pieter, oftewel Jelle de Jong (*Dokter Deen* en onlangs ook te zien in de succesvolle serie *Dertigers*). Pieter is een in eerste instantie botte hork die net na de bevalling op kerstavond vraagt of Iris wel zeker weet dat het kind van hen is. Na de vraag waarvoor hij negen maanden de tijd had, erkent Iris nog in het ziekenhuisbed dat ze 'de pil eigenlijk niet zo vaak meer nam'. Pieter besluit dan maar te vertellen dat hij helemaal geen kind wilde, al een jaartje – zie de filmquote van het jaar – rampetampt met ziekenhuiscollega Suus en met haar naar Afrika vertrekt.

Nee lezers, dit is geen spoiler van het einde, maar slechts het begin van *Alles is zoals het zou moeten zijn*. Aan Iris de taak om met hulp van twee vriendinnen (Sanne Langelaar en Julia Akkermans) haar leven richting de kerst van een jaar later weer op de rails te krijgen. En af te rekenen met de eikel van een overspelige ex, een valse collega (Holly Mae Brood) en een hond die geen enkele instructie opvolgt. Oh ja, we hebben het over een onvervalste feelgood, dus er is ook nog een mysterieuze mooie hondenuitlater (Jan Kooijman).

Alles is zoals het zou moeten zijn-keuken

Barbara en Jelle zitten aan een enorme tafel bij een smetteloos witte keuken. Een haast onherkenbare keuken die in de film vooral bezaaid lag met lege wijnflessen van Iris. Zelf hebben ze 'hun' film de avond ervoor voor het eerst gezien, nu zijn ze dus terug in het *Alles is zoals het zou moeten zijn*-huis.

Voelt dat huis een soort van vertrouwd?

Barbara: „Dat niet echt, maar het is gewoon leuk.”

Jelle: „Toen we draaiden was het huis één grote filmset, dat is anders.”

Barbara: „Het wordt niet echt je huis, want het is inderdaad een set. Zoals we het nu zien, is voor het eerst.”

Jelle: „Het was toen ook heel kerstig, compleet met kerstboom enzo. Wat een belachelijk mooi groot huis trouwens.”

Barbara: „Mijn hele huis is net zo groot als het gedeelte waarin we nu zitten.”

Iris: zelfmedelijden en alcohol.

Stond de hele film er al op toen het land corona-plat ging?

Jelle: „Ja, gelukkig wel. We waren in december klaar.”

Er is behoorlijk wat sneeuw te zien. Lag dat er ook werkelijk?

Barbara: „Nee, je ziet allemaal nepsneeuw. Hier achterom lag een hele berg en in Amsterdam-Zuid is voor de openingsscène een hele straat van nepsneeuw voorzien.”

Jelle: „Volgens mij was iedereen in die buurt wel blij, want wat sneeuw betreft hadden we een karige kerst. Die Amsterdammers hadden een leuk kerstfeest zo.”

Zoeken naar een klik

Wat voor feest was het voor jullie om deze twee personages neer te zetten?

Barbara: „Bij de audities wordt er natuurlijk naar een klik tussen mensen gezocht en bij Jelle had ik het gevoel ‘ja, dit wordt vuurwerk’. Onze karakters mochten lekker tegen elkaar in gaan. Als acteur vind ik het heel leuk om met je tegenspeler te zoeken naar hoe ver je daarin gaat. Wat voor geschiedenis hebben deze twee en hoe gaan we dat vormgeven?”

Jelle: „Ik speel een behoorlijk onsympathiek persoon, eigenlijk een ongelooflijke klootzak. Het is een feelgoodfilm, dus het is lekker dat naarmate de film beweegt hij

nog even terugkomt en toch een vorm van spijt krijgt en een hart heeft. Allebei die kanten spelen is heerlijk, daarmee konden Barbara en ik mooi uitpakken.”

Barbara: „Klopt, de twee hebben allebei niet de leukste karakters. Ga je naar een feelgood, krijg je twee van deze types voor je kiezen haha.”

Jelle: „Dat is iets anders dan andere feelgoods. We konden daarmee vooral voor de begincènes lekker vlammen. Die zijn al laatste opgenomen, trouwens.”

Jelle de Jong als Pieter en kersverse vader.

Uit een andere kamer klinken plotseling prachtige pianoklanken en een stem die *Let It Be* van The Beatles zingt. „Is dat Jan?“, vraagt Jelle, doelend op een van die andere acteurs uit de film, Jan Kooijman. Barbara: „Denk het wel.” Jelle: „Leuk, Jan kan heel mooi zingen.”

Ik dacht dansen.

Jelle: „Ja, maar ook zingen. Jan kan een soort van alles.”

Barbara: „Wat kan ie niet, die man?”

Jelle: „Daar komen we nog wel een keer achter.”

‘Daar kan Bar wel wat mee’

De film heeft bijzonder fijne teksten. Komen die allemaal uit de koker van Daphne Deckers of heeft scenarioschrijfster Anna Pauwels daar ook een grote rol in gespeeld?

Barbara: „Het is een mix van beiden geworden. De scenarioschrijfster wordt geïnspireerd door het boek, het boek dat natuurlijk nooit de hele film kan worden. Daphne Deckers schreef het heel erg uit het hoofd van Iris. Anna zette dat om in scènes. Ik vind dat het haar goed gelukt is om een eigen interpretatie te geven aan het gevoel waarmee en de taal waarin Daphne schrijft. Als acteurs brengen wij in de teksten weer onze eigen dingetjes in. Ik kende Anna al van *Soof, de serie* en zij weet inmiddels wel wat bij mij werkt. Zij schrijft soms iets op en weet dan ‘daar kan Bar wel wat mee’.”

Jelle: „Wat ook helpt is dat wij als mens beiden nogal talig zijn. We houden ervan om op een bepaalde manier te discussiëren en elkaar met een bepaalde humor en cynisme aan te vallen. Dat gaat buiten de scènes om, maar je ziet het wel in mondige personages als Iris en Pieter terug. Ze zijn slim in hun humor, maar ook hard en direct. Ze kunnen bovendien snel schakelen. Na een grote ruzie in de auto zetten ze bij een grote familiebijeenkomst thuis meteen de knop om. En dat snappen ze van elkaar ook, er is er niet eentje die blijft mokken. Dat zet je in de film steeds op een ander been.”

Jan Kooijman, Barbara Sloesen en Daphne Deckers.

Julie hebben allebei de Toneelacademie in Maastricht gedaan. Hebben jullie daar een gezamenlijk verleden?

Barbara kijkt naar Jelle: „Ik denk het niet hè? Volgens mij was jij net weg toen ik op school kwam. We wisten wel van elkaars bestaan, maar we leerden elkaar pas echt kennen bij de auditie. Ik voelde meteen een klik.”

Jelle: „Het was redelijk snel duidelijk dat we deze film mochten gaan doen. Het was fijn dat we daarna een paar keer zijn gaan eten om goed over onze rollen te praten. We hebben onze scènes met de regisseur gerepeteerd, want dit – zeker de opening van de film – moest goed staan.”

Barbara: „Een geschiedenis van jaren moet je in heel korte tijd neerzetten. Je moet als kijker wel geloven dat wij al ‘honderden jaren’ samen zijn.”

Jelle: „En dat het mis gaat. Dat er ergens wel liefde zit, maar dat het er niet uit komt.”

Liefdevol, humoristisch en grof

Naar buiten toe wordt *Alles is zoals het zou moeten zijn* een vrouwenfilm genoemd. Ik heb me kostelijk vermaakt, ben ik dan een zachtgekookt ei?

Barbara: „Néééééé. Ik vind het juist superleuk dat je dat zegt. Ik denk inderdaad dat *Alles is* niet alleen voor vrouwen hoeft te zijn.”

Jelle: „Ik snap het vertrekpunt wel, maar een van mijn favoriete films is bijvoorbeeld *The Holiday*. Onze film is liefdevol, maar wordt afgewisseld met humor en grofheid. Dat maakt het voor jou waarschijnlijk ook een fijne film.”

Barbara: „Het zou alleen maar leuk zijn als de mannen die meegaan de bioscoop uitlopen met ‘ik hier heb ik van genoten’.”

Barbara Sloesen met filmvriendin Sanne Langelaar.

Is het wat jullie betreft een achterover-zitten-met-popcorn-film of geeft het verhaal de kijker nog iets mee?

Barbara: „Voorop staat de ontwikkeling die Iris doormaakt om liefde te vinden voor haar kind. En dat dat belangrijker is dan het alleen maar buiten jezelf te zoeken. Eerst zoekt Iris bevestiging in andere middelen, maar door het kind in haar leven gaat zij langzamerhand inzien dat die liefde het allerbelangrijkste is. Ze moet zichzelf eerst accepteren en dingen loslaten.”

Jelle: „Natuurlijk is het een heerlijke *feelgood* die je gewoon lekker moet gaan kijken, maar je ziet wel menselijke personages. In de basis gaat *Alles is* over iets groters. Over gelukkig zijn met jezelf, van jezelf houden en een mooie familie vormen.”

Barbara, doelend op wat zij in de film van haar moeder te horen krijgt: „En het kunnen begrijpen waar dingen die gebeuren vandaan komen.”

Jelle: „Die zaken geven *Alles is zoals het zou moeten zijn* een hart en daarmee is hij wel onderscheidend.”

Ergere dingen in de wereld

Barbara, het is echt jouw film geworden. Dat mag ik toch wel zeggen, Jelle?

„Zeker, zeker. Ik ben maar te gast.”

Voor het eerst sta je helemaal alleen op de filmposter. Was je nog bang over wat er met jouw film zou gebeuren toe ons hele leven plat ging?

Barbara: „Natuurlijk. Ik dacht meteen dat er veel ergere dingen in de wereld aan de hand zijn, maar toch ook dat deze film moest krijgen wat hij verdient. Waar iedereen zo hard voor heeft gewerkt, die moest gewoon een podium krijgen. Nu verschijnt *Alles is* zelfs eerder dan het geplande najaar. Ik denk dat film liefhebbers wel zin hebben om er even lekker op uit te gaan.”

Barbara Sloesen vroeg zich af wat er met ‘haar’ film zou gebeuren.

Jelle, jij postte op 7 maart op Instagram dat je nog enkele maanden Fred in de musical *Soldaat van Oranje* zou zijn. Dat werden een paar dagen.

Jelle: „Inderdaad ja. Begin september kunnen we gelukkig weer van start. De producent heeft alle contracten verlengd, dus ik mag die maanden nog door.”

Van honderd naar nul

Wat zou jij tijdens de coronamaanden hebben gedaan, Barbara?

„We waren aan het draaien voor *Zwaar Verliefd!* deel 2 (met Jim Bakkum, red.), in Brabant notabene. Halverwege is het draaien stilgelegd. Eind augustus en in september maken we de film af. Ik ging letterlijk van honderd naar nul. Opeens kon ik niet meer naar de set en dat voelde een beetje onbestemd. Niemand had enig idee wanneer het draaien weer zou kunnen.”

Hondenuitlater Jan Kooijman.

Is het een tip om de vrouwen van Nederland te vertellen dat in deze film Jan Kooijman als een gespierde adonis uit de zee komt kruipen?

Jelle: „En dat hij onder de douche staat.”

Barbara: „In z’n blote billen.”

Jelle: „Of welke scène met Jan dan ook.”

Jelle gaat Soldaat van Oranje weer in. Jij gaat met je poster het land door, Barbara?

„Ik denk dat ik naast alle kartonnen versies van mezelf ga staan.”